

OUT & PROUD

op de Veluwe!

Out en Proud op de Veluwe!

Met trots presenteert Village People Harderwijk, met steun van de Gemeente Harderwijk en Roze 50+, de overzichtsexpositie 'Out en Proud op de Veluwe'. De geportretteerden in dit boekje zijn allen geëxposeerd op de fotoexpositie van Coming Out dag 2020 in de MESS in Harderwijk. Ze vertellen over hoe het is om op de Veluwe uit de kast te komen.

Coming out, oftewel 'uit de kast komen', betekent open en eerlijk kunnen zijn over wie je bent. Homo, bi, lesbisch, trans, het maakt niet uit. Of je nu als man op mannen valt, of geboren bent in een lichaam dat niet past bij wie je bent: iedereen mag zijn wie hij of zij écht is.

Uitkomen voor wie je écht bent, was en is niet voor iedereen even vanzelfsprekend. En zeker niet op de Veluwe, waar anders zijn dan de grotendeels hetero-samenleving niet altijd gemakkelijk is.

In dit boekje vertellen trotse lhbtq+ inwoners van Harderwijk, Ermelo, Putten, Hierden, Nunspeet en Oldebroek over hun coming out op de Veluwe. Kunnen zij zijn wie ze (willen) zijn? Worden ze geaccepteerd? Je leest het in de verhalen die in dit boekje staan opgetekend.

Oktober 2020

Lynn Jubbeqa (66)

uit Harderwijk, IhbTiq+

'Ik ben transgender, wat betekent dat ik me vrouw voel, maar in een mannenlichaam ben geboren. Ik heb dat heel lang voor de buitenwereld verborgen gehouden. Pas de laatste jaren ben ik me meer vrouw gaan voelen en kleden. Dat ik heel lang niet heb kunnen zijn wie ik ben en wat ik voel, heeft me heel veel verdriet gedaan. Maar het verdriet dat ik daarover heb gehad en dat in mij zit, brengt me niet verder. Daar probeer ik dus zo weinig mogelijk bij stil te staan. Ik wil niet dat het op de voorgrond staat. Ik ben niet transgender omdat ik zonodig anders wil zijn. Nee, ik ben het omdat ik mezélf wil zijn. Het heeft heel lang geduurd voordat ik mij niet meer verontschuldigde voor wie ik ben en waar ik voor sta. Daarom ben ik ook zo blij met Village People, waar ik kan zijn wie ik ben en waar iedereen mij mooi vindt zoals ik ben. Ik hoef daar niet meer voor naar Amsterdam. En de donderdagavonden bij Village People zijn veel gezelliger! Voor de toekomst zou ik zo graag willen dat mensen (meer) respect hebben voor elkaars eigenheid, voor wie ze willen zijn. Helaas is dat nog lang niet altijd het geval. Het zou de wereld een stuk mooier en draaglijker maken voor iedereen.'

Dennis Schoorl (38)

uit Harderwijk, **I**hbtqi+

'Ik kom Zaanstad, waar ik op mijn 17e m'n coming out had. 'Anders zijn' vond ik in het begin best lastig. Het duurde wel even voordat ik aan dat idee gewend was. In 2018 verhuisde ik naar Harderwijk. Dat vond ik heel spannend. Ik had geen idee wat ik kon verwachten van verhuizen naar de bible belt. Ik heb meteen een regenboogvlag en wat andere regenboogsymbolen aan m'n huis gehangen. Dat vond en vindt niet iedereen even leuk, merkte ik. De vlag is al een aantal keren van m'n huis getrokken en sommige mensen vinden het nodig om 'homo' te roepen wanneer ze de vlag zien hangen. Vlakbij mijn huis ligt het regenboogzebrapad. Zo kwam ik ook in contact met Village People, waar ik heel leuke mensen heb ontmoet. Ook de feestjes en het café zijn altijd erg gezellig en iedereen kan er zichzelf zijn. Ik merk dat de lhbtqi+ gemeenschap in deze regio niet zo zichtbaar is. Het mag best wat uitbundiger, maar ik denk dat bepaalde religieuze overtuigingen hier een grote rol in spelen. Dat mensen bang zijn voor oordelen of geweld uit de omgeving. Pas als je jezelf accepteert, kan iemand anders jou ook accepteren. Ik heb mezelf geaccepteerd. Daarom past 'Out, Proud en Stout' zo goed bij mij. Love wins!'

Piet van Veen en Henk Pol (65, 73)

uit Harderwijk, **I**Hbtiq+

'Wij zijn opgegroeid in Nijkerk en Zuilichem, de 'Biblebelt'. Dat maakte het in onze jeugd onmogelijk om uit de kast te komen. Ook vanuit het geloof waarin we zijn grootgebracht, was daar absoluut geen ruimte voor. Verschillende lhbt'ers, ook mensen uit onze omgeving, wisten al jong dat ze 'anders' waren, maar zijn toch getrouwd in een heterorelatie. Dan zou het wel overgaan, dachten ze. Maar het bleek anders. Velen hebben hun gevoel verdrongen en dat eiste bij sommigen zijn tol. Sommigen maakten een einde aan hun leven, anderen waren jarenlang depressief. Weer anderen konden er niet voor uitkomen, want dan kostte het hun baan.' Henk kwam pas achter zijn geardheid toen hij ongeveer 60 jaar was. Als dat eerder gebeurd was, dan was ook hij waarschijnlijk z'n werk in het onderwijs kwijtgeraakt. Piet durfde pas op z'n 55e voor zijn geardheid uit te komen. Terwijl hij het al wist toen hij 16 jaar was! Piet: 'Ik ben gelovig opgevoed, maar door mijn studie Theologie ontdekte ik dat veel door de kerk gebruikte en zogenaamde 'anti-gay teksten', een totaal andere betekenis bleken te hebben. Ook het grootste deel van onze kerk heeft gelukkig een andere zienswijze gekregen. Waren in onze jeugd de deuren voor ons gesloten, nu staan de meeste wagenwijd open.'

Laura en Karin Meesters -Hulsbosch

(35, 51) met Jippe uit Harderwijk, Lhbtq+

Karin is opgegroeid op de Veluwe. Laura kende de Veluwe van vakanties op de camping in Ermelo. Karin: 'Onze coming out was onze liefdesverklaring aan elkaar. We zijn allebei getrouwd geweest met een man en nu werden we verliefd op elkaar. Dat voelde voor ons beiden heel natuurlijk en 'gewoon'. Het klopte helemaal tussen ons. En vanuit dat punt zijn we stapje voor stapje ons leven gaan delen. We krijgen daar alleen maar positieve reacties op. Mensen voelen onze liefde, denk ik. En zien dat het klopt. We wilden heel graag samen een kindje'. Laura: 'Karin heeft al twee volwassen dochters en 5 augustus is onze zoon Jippe geboren! We hopen dat hij op mag groeien tot een blij en liefdevol mens, in een wereld waar hij helemaal zichzelf mag en kan zijn! We vonden het best spannend om als twee vrouwen op de Veluwe, met behulp van een donor, een kindje te krijgen. Maar de reacties zijn, net als de reacties op onze relatie, alleen maar blij en positief geweest! We voelen ons in Harderwijk zeker thuis en geaccepteerd. Ook al is onze situatie anders dan gemiddeld. Daar zijn we open over. Bijvoorbeeld over onze kindervens en het donortraject. Iedereen mag weten hoe het zit! En dan heb je meteen mooi contact.'

Bep Timmer (64)

uit Harderwijk, Lhbtq+

'Ik was een meisje dat ravotte, voetbalde en op trekkers rondreed. Met nog 3 zussen en een broer ben ik protestants-christelijk opgevoed. Het geloof speelde een grote rol: bijbel, naar de kerk, catechisatie en belijdenis. Op mijn 16e heb ik gebroken met het geloof. Ik vond er niets in en het had teveel (ver)oordelen. Na een grote mannelijke liefde tot mijn 20e werd ik voor het eerst verliefd op een vrouw. Ik was zó blij en het voelde als thuiskomen bij mezelf. Na de blijdschap kwam het dilemma. Ik vond het verschrikkelijk moeilijk om het aan m'n ouders te vertellen. Was bang voor buitensluiting. Eigenlijk was er geen coming out moment. Ik kwam thuis met een vrouw en zei dat zij mijn vriendin is. Mijn ouders tolereerden me, maar enkele zussen en zwagers verguisden me. Vanwege werk was ik veel op pad, waardoor ik weinig thuiskwam. Toen onze eerste dochter op komst was, barstte de bom. Ik werd verstoten door mijn ouders, kwam er niet meer in. Mijn ouders hebben mij in die periode een brief gestuurd, waarin ze schreven dat ik een kind van de duivel gekregen had. Dit duurde twee jaar. Toen mijn vader ernstig ziek werd, zette hij een verzoening in gang. Hij wilde dit voor zijn overlijden doen. Tijdens het eerste gesprek was mijn toenmalige vrouw zwanger van onze tweede dochter. Opnieuw een grote schok voor ze, maar door de inzet van mijn vader zijn we langzaam dichterbij elkaar gekomen. De relatie met mijn familieleden is nu goed en iedereen accepteert me volledig.'

Herman Boers en Gert de Jonge (63, 59)
uit Amsterdam/Ermelo, IHbtiq+

'We komen al zo'n 20 jaar ieder weekend vanuit Amsterdam naar ons vakantiehuis in Ermelo. We komen beiden uit het Oosten van het land. Herman kwam op zijn 25e uit de kast. Zijn ouders accepteerden het 'omdat het niet anders is', maar wilden, of konden, er nauwelijks over praten. Gert trouwde eerst met een vrouw en vertelde -net als zijn broer- pas na het overlijden van hun vader dat hij op mannen viel. Beide families en Gerts zoons accepteren ons nu volledig. We kunnen redelijk onszelf zijn op de Veluwe, maar hadden tot een paar jaar geleden geen contacten met andere lhbt'i'ers uit de regio. We wisten gewoonweg niet waar we anderen konden ontmoeten. Gelukkig is er nu Village People. En sinds Harderwijk Regenbooggemeente is, zorgt dat ook voor meer zichtbaarheid van en aandacht voor lhbt'i'ers op de Veluwe. Dat is jammer genoeg nog steeds nodig. Herman geeft trainingen over seksuele- en genderdiversiteit in de zorg- en welzijnssector, maar daar is in deze regio amper animo voor. Niet omdat er geen (oudere) lhbt'i'ers zouden zijn, maar omdat ze niet 'gezien' worden door managers of medewerkers. 'Als we ze niet zien, dan zijn ze er niet', wordt dan gezegd. Uit onderzoek blijkt dat veel, vooral oudere lhbt'i'ers, eenzaam zijn, omdat ze zichzelf niet durven of kunnen zijn. Ze zijn bang voor afwijzing, pesterijen of erger. Hopelijk komt daar meer aandacht voor.'

Isabel Fijn van Draat (19)

uit Harderwijk, Lhbtq+

'Ik was een jaar of 14 toen ik me realiseerde dat ik een girlcrush op een goede vriendin van me had. Het was in een tijd dat er op social media meer aandacht voor kwam en dat kwam mij eigenlijk wel goed uit. Want ik had het 't liefst niet willen zeggen en er met een grap uit willen komen. Maar zo ging het niet. Ik heb eigenlijk gewoon tegen m'n vriendenclubje, waar die vriendin die ik heel leuk vond ook in zat, gezegd: 'Ik val op meiden'. Ik was er best zenuwachtig over, maar ze reageerden heel positief en het viel me 100% mee. Daarna was het voor anderen geen issue meer. Wel voor mezelf, want het heeft best nog even geduurd, voordat ik me zelf er ook comfortabel mee voelde. Dat is waarschijnlijk ook waarom ik mezelf eerst bi noemde, en pas daarna lesbisch. Het had tijd nodig, maar meer voor mezelf dan voor m'n vrienden of familie. Er heeft nog nooit iemand een probleem van gemaakt. Waarom het dan toch moeilijk is om zoiets te zeggen, komt denk ik door de maatschappij. Je hoort ook horrorverhalen. Er wordt je een bepaalde druk opgelegd en volgens de maatschappij is 'hetero' normaal. Ik vind het nu geweldig om bij de regenboog te horen en voel me inmiddels heel erg comfortabel over m'n seksualiteit. Ik kan zijn wie ik ben.'

Ronald van Schepen (49)

uit Harderwijk, **I**Hbtiq+

'Gay zijn hoort bij mij. Het is nooit echt een grote worsteling geweest en ik zou het ook niet anders willen. Dit is wie ik ben! Helaas denkt de maatschappij daar soms anders over en moet je je toch vaak verantwoorden. Verantwoorden voor wie je bent, dat is toch bizar! Ik heb in m'n naaste omgeving, vaak bij jongeren, gezien hoe het is om te worstelen met je geaardheid. Het eerste probleem, zelfacceptatie, is vaak al een hele struggle. Als dat op z'n plek valt, komt het tweede 'probleem': het vertellen aan je familie en dierbaren. Je moeten verantwoorden voor wie of wat je bent en de reacties daarop lopen vaak uiteen. Sommige ouders zijn blij dat de worsteling van hun kind eindelijk over is, maar helaas zijn er ook nog heel veel mensen die denken dat gay zijn een keuze is... Een keuze waar zij niet achter staan. Op dat gebied is er nog veel educatie nodig! Want gay zijn is geen keuze! Het is wel een keuze om mensen te respecteren in wie ze zijn en hen in hun waarde te laten. Ik vind Harderwijk een fijne plek om te wonen en kan er mezelf zijn. Vorig jaar hing er een regenboogvlag bij de Plantagekerk, dat vond ik bijzonder, want vaak zijn er vanuit religie veel onzekerheden en misvattingen over geaardheid. Daar valt nog veel winst te behalen.'

Vera Freeke en Joke Elzinga (62, 67)

uit Harderwijk, Lhbtq+

De paden van Vera en Joke kruisten elkaar toen ze 23 en 27 waren. 'We leerden elkaar als collega's kennen in het Bijzonder Jeugd Internaat in Nunspeet. We trokken in onze vrije tijd als 'nieuwelingen' veel met elkaar op en werden vriendinnen. Die vriendschap verdiepte zich tijdens onze eerste vakantie, toen we vier weken door IJsland trokken. Zowel samen als los van elkaar dachten we: deze vrouw, dit bijzondere mens, wil ik vaak en dicht in mijn buurt hebben. Met wat ups en downs groeide onze vriendschap uit tot een mooie liefde voor elkaar. Dat was voor ons ook nieuw en onbekend en betekende tegelijk een interne zoektocht naar wat 'vrouwenliefde' voor ons persoonlijk betekende. Want er was niet eerder aanleiding geweest om te beseffen wat het was als je 'op vrouwen viel'. Bovendien kwamen we uit protestants-christelijke milieus, wat het bespreekbaar maken niet gemakkelijk maakte. Toch is na verloop van tijd in onze gezinnen de 'gedoogstatus' veranderd in acceptatie. Nu we inmiddels al 35 jaar samen zijn, kunnen we wel zeggen dat we er in al onze contacten en werkomgevingen nooit een geheim van hebben gemaakt dat we bij elkaar horen. Ook in ons werk, of dat nu met jongeren, ouderen, vluchtelingen of collega's was, waren we zichtbaar en konden we zijn wie we zijn. Op de Veluwe wonen is voor ons nooit een belemmering geweest om samen te zijn.'

Claudia Stekelenburg en Dinie Langelaar (54, 67)

uit Harderwijk, **Lhbtq+**

'We zijn 27 jaar samen en leerden elkaar leren kennen op s'Heerenloo in Ermelo, waar onze liefde begon. Wij zijn allebei op andere fases in ons leven uit de kast gekomen'. Claudia: 'Op m'n 15e kreeg ik een vriendinnetje. Met dit meisje heb ik voor het eerst gezoend. Onze ouders dachten dat we goede vriendinnen waren, maar toen ik een keer ruzie had met mijn moeder zei ik plompverloren: 'En ik houd ook van Ellen'. Mijn moeders wereld stond op z'n kop en ze moest haar toekomstbeeld bijstellen.'

Dinie: 'Na een aantal relaties met mannen realiseerde ik me dat ik ook wel eens van vrouwen kon houden. En toen ontmoette ik Claudia. Ik vond het lastig om aan mijn gereformeerde ouders te vertellen dat ik verliefd op haar was geworden. Mijn ouders reageerde heel lief en zeiden: 'Als jij maar gelukkig bent'. 'Een leven als twee vrouwen met twee dochters op de Veluwe was soms moeilijk. Hand in hand lopen doen we niet. Daar voelen we ons niet prettig bij. Je krijgt soms toch vervelende gezichten of opmerkingen. Dat is nog steeds zo. Wij accepteren dat dit niet kan. Het is wat het is. Daarom is het fijn om een plek als Village People te hebben, waar we wel onszelf kunnen zijn.'

Karel en Henk van Essen (76, 78)

uit Garderen, **I**Hbtiq+

Henk en Karel wisten al jaren dat ze 'anders in elkaar zaten' dan waar ze naar leefden. Karel: 'We waren allebei getrouwd en hadden kinderen. Dat maakte dat we niet uit de kast konden komen. Bovendien was scheiden in onze protestants-christelijke traditie eigenlijk geen optie. Dus uit de kast komen was al helemaal een doodzonde. We leerden elkaar goed kennen in september 1997. Een spontane ontmoeting, die onze levens volledig op z'n kop zette. We kenden elkaar al wel, want onze schoonvaders -de vaders van onze vrouwen- waren broers. We waren dus aangetrouwde neven, eigenlijk 'nichtjes'. Na een strijd van twee jaar hebben we de knoop doorgehakt en hebben we voor elkaar gekozen.' Karel: 'Ik was 55 toen ik m'n vrouw en kinderen vertelde dat ik een homorelatie had. Henk was 57 en net weduwnaar. Mijn vrouw en kinderen stonden perplex toen ik het vertelde. M'n zoon zei: 'Ik denk dat Henk homo is'. Waarop ik zei: 'Dat komt dan goed uit, want ik ben het ook'. Ik woonde destijds in Putten en Henk in Garderen. We hebben niet veel last gehad van de omgeving; zijn gelijk weer naar de kerk gegaan en hebben ons bij verenigingen aangesloten. We zaten er niet mee: we konden eindelijk zijn wie we wilden zijn en waren al zo sterk geworden. Inmiddels zijn we 20 jaar getrouwd. En we waren trendsetters in Garderen, want er wonen inmiddels 3 andere homo- en lesbische stellen.'

Shirley Depenbrock (29)

uit Harderwijk, lhbtq+ Aseksueel

Het benoemen van haar geaardheid was voor Shirley een zoektocht: 'Ik vond het heel lang prima dat ik niet in een 'hokje' paste en gewoon mijn gevoel volgde. Zo sta ik er nog steeds in. Maar ik merk wel dat het me nu rust geeft dat ik tegen mensen kan zeggen dat ik aseksueel ben. Als je 29 bent is de vraag: 'Heb je nog geen vriendje/vriendinnetje?', je toch al aardig vaak gesteld. Mijn geaardheid was geen keuze. Dat maakt dat ik hierin best momenten heb gekend waarop ik het lastig vond om anders te zijn. Aseksualiteit is ook niet iets waar veel of vaak over gesproken wordt. Dat maakt het lastig om je te kunnen identificeren met iemand. Mijn omgeving, vrienden en familie zijn met mij meegegroeid en keken er dan ook niet raar van op dat ik uiteindelijk het label aseksueel op mijn geaardheid plakte. Ik voel me goed zoals ik ben en ik heb ook het idee dat dat voor mijn omgeving geldt. Met mensen die verder van me af staan, praat ik minder over mijn geaardheid. Aseksualiteit is vrij onzichtbaar, want er zijn best veel mensen alleenstaand. Ik denk ook dat dit één van de redenen is dat het onzichtbaar blijft. Daarom kies ik er nu voor om me open te stellen; omdat ik zelf de zichtbaarheid van aseksualiteit heb gemist.'

Dagmar Reinink (39)

uit Harderwijk, IhbTiq+

Dagmar is van beroep houthakster en kwam op haar 20e van Lelystad naar het blindeninstituut in Ermelo. 'Op m'n 22e verhuisde ik naar Harderwijk. Toen realiseerde ik me voor het eerst dat ik me meer meisje dan jongen voelde en ook op meisjes val. Ik ben als jongen geboren en heette toen Djahoumar. Helaas kan ik vanwege m'n lvb en omdat ik het syndroom van BBS heb, geen lichamelijke transitie met hormoontherapie ondergaan. BBS is een erfelijke ziekte, waardoor ik blind ben en andere lichamelijke problemen heb.'

'Tot 5 jaar geleden droeg ik alleen thuis vrouwenkleding. Op advies van m'n toenmalige begeleidster. Zij waarschuwde me dat ik anders geplaagd kon worden. In 2015 heb ik het roer echt omgegooid en ben ik helemaal vrouw geworden, inclusief vrouwenkleding, make-up en nagellak. Ik kon er niet meer tegen om het verborgen te houden. Ik ging daarvoor als punkrocker door het leven en ik was altijd al anders. Ze waren dus wel wat gewend van mij en niemand keek er raar van op. Ook m'n broer en moeder vonden het niet raar. Ik heb iedereen per brief laten weten hoe het in elkaar zit en ben helemaal geaccepteerd. Wel vind ik het soms jammer dat ik niet verder kan met m'n transitie. Maar m'n naam is nu officieel veranderd, ook op m'n paspoort, dus ik heb me erbij neergelegd. We zien wel hoe het verder loopt.'

Mike Slaa (25)

uit Harderwijk /Amersfoort, **I**Hbtiq+

Mike werkt bij de facilitaire dienst in een dierenpark. Mike: 'Ik was denk ik een jaar of 15 á 16 toen ik het m'n ouders vertelde. Eerst aan m'n moeder, daarna aan m'n vader. Ze reageerden heel open en positief. M'n moeder zei: 'Ik had het eigenlijk al door'. Mijn twee oudere broers heb ik het later verteld. Mijn ene broer is cameraman en komt regelmatig lhbti-relaties tegen in zijn werk. Hij keek er ook niet van op. En mijn andere broer vond het ook geen enkel probleem. Hij zei: 'Als jij maar gelukkig bent'. Op de middelbare school ben ik eigenlijk niet uit de kast gekomen, dat was ook niet nodig. En m'n opa en oma wisten het via m'n ouders. Zij reageerden ook heel open, niks aan de hand. Toen ik een vriendje kreeg, heb ik hem ook gewoon aan hen voorgesteld, geen probleem.'
'Ik heb nog nooit nare ervaringen meegemaakt en kan helemaal mezelf zijn. Ook op m'n werk. Ik heb verschillende relaties gehad en dan is het fijn om hand in hand te lopen. Ik realiseer me wel dat dat niet overal zomaar kan. Dat vind ik soms wel jammer. Ik probeer het niet op te zoeken, of te provoceren. Maar als ik verliefd ben dan laat ik dat zien.'

Aty van Nes (78)

uit Ermelo, Lhbtqi+

'Pas op m'n 60e sprak ik er voor het eerst met iemand over en kon ik dat deel van mezelf accepteren. Ik was met een goede vriendin en haar partner op vakantie in Afrika toen ik op een avond tegen haar zei: 'Ik wil met je praten, en misschien wil je daarna wel nooit meer met mij praten...'. Ze reageerde positief en zei: 'Jij gaat als een nieuwe Aty terug naar Nederland'. Ik heb vervolgens jaren nagedacht over hoe ik het zo lang zwijgend heb volgehouden. Daar kom ik nu langzaam achter. Ik heb m'n hele leven ongelooflijk hard achter iedereen aangerend, was de oudste van zes kinderen. Altijd klaargestaan en iedereen geholpen. Nu kunnen ze het allemaal zelf en ben ik ineens alleen. Ik heb nooit tijd en ruimte gehad voor een partner, dus ik miste het ook niet. Het kon, mocht én hoorde ook niet. Ik kom uit een gereformeerd, Amsterdams nest waarin hetero de gewoonte is. Als ik eens een vrouw aardig vond, dan ging ik er niet meer heen. Hoewel ik sociologische vakken heb gegeven in het mbo-onderwijs, waarin ik ook over lhbt les gaf, bestempelde ik mezelf totaal niet als lesbisch. Ik heb het m'n ouders nooit kunnen vertellen, die waren al overleden. M'n broers en zussen reageerden verschillend, maar wel positief. Mijn schoonzusje zei: 'Ik vind het prima, als je maar blijft wie je bent en niet verandert.'

Jessica van Zoosbroek (40)

uit Harderwijk, Lhbtq+

Jessica is opgegroeid in Brabant, waar ze op de middelbare school voor het eerst uit de kast kwam: 'Ik werd -hoe cliché- voor het eerst verliefd op mijn lerares Nederlands van de middelbare school. Ik durfde toen tegen drie vriendinnen te vertellen dat ik vrouwen leuk vond, maar dacht ook nog dat ik jongens leuk vond. Zo rond mijn 18e heb ik het aan mijn ouders verteld. Zij dachten: 'Daar heb je ons Jessica weer eens, het is vast een fase'. Maar de 'fase' ging niet over... Na mijn studie ging ik werken en kreeg een wat serieuzer leven. In 2006 ontmoette ik mijn ex-vrouw met wie ik 13 jaar samen ben geweest. Eind 2019 ging ik in Harderwijk wonen. Een nieuwe fase in mijn leven en ik moest weer uit de kast komen. Overigens vond ik 'uit de kast komen' nooit een grote belemmering. Ik zie er juist de humor wel van in, door mensen te verwarren omdat ik op vrouwen val. Bovendien ben ik gelukkig met wie ik ben en heb ik nooit problemen met mijn geardeheid gehad. Ik voel me welkom in Harderwijk. De mensen zijn hier in alles juist nog wel wat gemoedelijker en vriendelijker dan in het Westen. Ik vind het leuk om regelmatig naar Village People te gaan. Daar heerst een fijne, huiselijke sfeer. Dus ook al woon ik hier pas een jaar, ik voel mij hier echt wel fijn en thuis. Ik vind een eer om als 'import' Veluwnaar op de foto te mogen en ik hoop mensen te inspireren ook zichzelf te zijn.'

Kars Karssen (Zola Vintage) (57)

uit Harderwijk, **I**Hbtq+

'Ik heb nooit een coming out gehad. Niemand heeft mij ook ooit wat gevraagd en ik heb het nooit iemand gezegd. Toen m'n vader doodging, zei m'n moeder: 'Nu ben je helemaal vrij en kun je jezelf zijn'. M'n moeder zat vroeger altijd al jurken voor me te naaien. Zei ze tegen m'n vader: 'Ach die jongens hebben een feestje'. Het verkleden als vrouw werd misschien wel normaler gevonden dan homoseksualiteit. Ook in de pubertijd, op school, op feestjes in de garage met vriendjes speelde het helemaal niet. Wel leidde ik een dubbelleven. Ik was vanaf mn 13e al seksueel actief met mannen. In de kunstenaarsscene in Amsterdam heb ik m'n seksualiteit ontdekt, heel geleidelijk. Maar ik ben pas als homoseksueel gaan leven toen ik een jaar of 18 was. Dat was voor die tijd best wel vroeg. Had geen behoefte om het thuis te vertellen. Het enige dat mijn vader er ooit over gezegd heeft was toen ik een keer naar de iT ging. Toen zei hij: 'Ik hoop dat je door je levenswandel -het waren de jaren '80 met drugs, verkeerde seks en gays- niet eerder doodgaat dan ik'. Eigenlijk weet ik nog steeds niet precies wat ik ben. Ik houd van mensen. Vergelijk mij maar met een filterzakje waar een lekker bakje koffie uitkomt. Ik doe gewoon wat ik leuk vind.'

Priska en Anita (40,45)

uit Wezep, Lhbtqi+

'Een Christelijk, Veluws én roze gezin? Dat schijnt een zeldzaamheid te zijn, maar wij zijn het! Zelf ervaren we niet dat we 'anders' zijn. Het zijn andere mensen die ons dat laten merken. We vinden onszelf misschien wel het toppunt van burgerlijkheid. Dat was nooit vanzelfsprekend. In de tijd dat wij opgroeiden op de Veluwe waren heterorelaties de norm. Toen we steeds meer beseften dat we niet in dat plaatje pasten, dachten we dat er iets mis was met ons. We konden ons met niemand in onze omgeving identificeren. Daar kwam bij dat we allebei uit een beschermd, protestants gezin kwamen. Toen we erachter kwamen dat we op vrouwen vielen, kwam de geloofsstrijd. Mag je wel zijn wie je bent? Is het zondig? Het duurde lang voordat we ons geliefd voelden, we onze liefde als een geschenk van God mochten en konden ervaren en we accepteerden dat we mogen zijn wie we zijn. Er zijn veel mensen, ook hier in Oldebroek, die Coming Out Dag maar onzin vinden. Homoseksualiteit wordt getolereerd, zolang je er maar niet over praat en je je er 'niet naar gedraagt', want dan is het er niet. We zijn inmiddels 22 jaar samen, waarvan 15 jaar getrouwd. In al die jaren zijn we wel wat gehard en incasseren we de soms rare of kwetsende reacties van anderen. We hebben een modus gevonden en accepteren dat het geloof voor sommigen een struikelblok is. Maar ondanks de struggles hebben we onze plek hier gevonden.'

Ibrahim Kamara (23)

uit Sierra Leone, nu in Harderwijk, **IHbtq+**

Ibrahim kwam in 2017 na veel omzwervingen in Nederland. 'Ik kom uit Sierra Leone, aan de Westkust van Afrika. Mijn tante, bij wie ik opgroeide, vroeg me op m'n twaalfde wat er met me aan de hand was. Ze zag dat ik anders was, want ik vond jongens leuker dan meisjes. Dat mocht niet en ze stuurde me naar een Islamitische school, in de hoop dat mijn liefde voor jongens zou veranderen. Zij wist welke problemen ik als gay zou krijgen. In Sierra Leone word je als gay gevangengenomen of gestenigd. Ik kon dus beter hetero worden, zei ze. Dat gebeurde natuurlijk niet. Op school leerden ze me dat het slecht was om homo te zijn. Dat maakte me boos. Ik heb een relatie met Salam uit Canada gehad. We ontmoetten elkaar in het geheim. Totdat we op een dag zoenend betrapt werden en ik in de gevangenis terecht kwam. Ik was toen net 18. Ik kon gelukkig naar Libië vluchten, maar daar werd ik opnieuw opgepakt en zat 5 maanden in de gevangenis. Daar ben ik ook ontsnapt en na vier helse dagen in de woestijn ben ik met een boot vanuit Tripoli naar Italië gevaren. Dat was vreselijk. In Nederland kan ik mezelf zijn en ben ik uit de kast gekomen. Ik ben ontzettend blij dat ik hier kan en mag zijn wie ik ben. Ik heb nu een relatie met Victor, ook een AZC-jongen uit Sierra Leone. Ik wil snel Nederlands leren en werk vinden, zodat ik mag blijven.'

Heleen Bakker (50)

uit Ermelo, Lhbtqi+

'Hoeveel richtingaanwijzers heb ik gemist? Dat heb ik me vaak afgevraagd toen ik rond mijn 40e tot de schokkende ontdekking kwam dat ik op vrouwen val. Schokkend, ja, want ik was getrouwd met een erg leuke man en samen hebben we twee heerlijke kinderen. De scheiding hebben we samen goed kunnen doen en al is dat alweer acht jaar geleden, we hebben nog steeds goed contact. Een schok was het ook voor onze familie en vrienden. Mijn coming out kwam onverwacht, maar de meesten vonden het vooral moeilijk dat het gezin uit elkaar viel. Dat begreep ik wel, die moeite herkende ik maar al te goed. Op de school waar ik werk ervaar ik veel erkenning, warmte en waardering van collega's. Maar er zijn ook collega's, meest evangelisch, die geloven dat dit niet een weg met God kan zijn. Ik ben zelf gelovig, ga ook voor in kerkdiensten. Het is even wennen dat ze zo naar mij kijken. Zoals het ook nieuw voor me is dat ik gaandeweg een contact altijd even aftast of ik voor de ander oké ben. En dan te bedenken dat ik niet eens van roze hou!'

Daniël Reinbekov (20)

uit Uzbekistan, nu in Harderwijk, **I**Hbtq+

Daniël uit Uzbekistan woont na een omzwerving van een half jaar in Polen, sinds eind augustus 2020 in het AZC in Harderwijk.

Daniël: 'Uzbekistan kun je vergelijken met Rusland. Ik leefde er een geheim en verborgen homo-leven. Eind vorig jaar wilde de politie me arresteren, omdat verraders hadden geklikt over dat ik homo ben. Ik ben toen gevlucht. Je mag in Uzbekistan van de wet niet openlijk gay zijn. Ook in de underground is het heel lastig om out en proud te zijn. Dat vond ik heel moeilijk. Ik kon niet zijn wie ik ben en niet laten zien hoe ik me voel. Uzbekistan is ontzettend corrupt en niemand is er te vertrouwen. Mensen doen op ontmoetingsapps als Tinder alsof ze gay zijn en als je dan afspreekt, word je door een groep homohaters opgewacht, afgetuigd en tot bijna dood in elkaar geslagen. Ik was 15 toen ik mijn moeder vertelde dat ik op jongens val. Mijn familie en vrienden reageerden er niet heel verrast op. Ze vonden het eigenlijk prima. Mijn moeder is wel heel verdrietig geweest, omdat ze wist dat ik vanwege m'n geaardheid een heel moeilijke toekomst tegemoet ging. Ik ben blij dat ik nu hier ben en wacht de beoordeling van m'n verblijfsvergunning af. Ik hoop hier te mogen blijven, het is ontzettend tolerant hier. Ik kan onmogelijk terug naar Uzbekistan, dat wordt m'n dood.'

Frede Wildeman (12)

uit Putten, Lhbtq+

Frede kwam zomer 2020 uit de kast. 'Ik denk dat ik alleen op meisjes val, niet op jongens. Mijn vader valt op jongens én op meisjes en ik zag dat niemand daar raar over deed. Dus toen vond ik dat ik het zelf ook wel kon zeggen. Ik heb het allereerst aan m'n moeder verteld. We zaten op de bank toen ik opeens zei: 'Ik denk dat ik op meisjes val'. Toen zei ze: 'Oké'. Ze had het al wel een beetje verwacht zei ze. Mijn zus had het niet verwacht, maar haar maakt het ook niet uit. Zij vindt het belangrijk dat ik doe wat ik zelf wil. Daarna heb ik het aan m'n vader verteld. We zaten in de auto en ik wilde eigenlijk zeggen: 'Hey hey, I'm gay', maar ik moest zó lachen dat ik het maar gewoon verteld heb. Hij reageerde wel goed, maar zei later wel dat ik er nog maar even over na moest denken. Mijn tante was heel grappig. Zij zei: 'Is dat niet een beetje vroeg? Toen ik 12 was viel ik nog gewoon op paarden'. Maar zij vond het ook prima. Ik heb het ook aan mijn klas verteld. Mijn juf valt ook op meisjes en heeft een vrouw, dus zij heeft me ermee geholpen. Ze zei: 'Frede wil wat vertellen' en toen heb ik het gewoon verteld. Niemand deed er heel raar over.'

Erik Wildeman (Patty Sparkle) (40)

uit Putten, LhbtIQ+

Eriks coming out was rond z'n 14e op de middelbare school in Ermelo. 'Mijn klasgenootjes wisten eerder dat er iets met mij aan de hand was dan ikzelf. Ik voelde me wel anders en merkte dat ik geen deel uitmaakte van de groep, maar wist niet waar dat door kwam. Ik ben daardoor op de middelbare school heel erg gepest en heb daar veel last van gehad. Vooral buitengesloten worden vond ik het ergst. Ik was echt 'the only gay in the village' en hoorde nergens bij. Ik heb dat met therapie verwerkt en ik heb geleerd dat het angst en onwetendheid waren. Op sommige vlakken heb ik er nog steeds last van. Toen ik de MTS Mode en Kleding in Utrecht ging doen, veranderde het. Dat was een heel andere setting. Ik kon daar zijn wie ik wilde zijn en werd geaccepteerd. Drag is voor mij een creatieve uitlaatklep, mede omdat ik in het dagelijks leven een technisch en stoer mannenberoep heb. Het is tegelijkertijd ook een vorm van lhbt-activisme. Op m'n 17e vroeg m'n moeder letterlijk: 'Kom jij met een jongen of meisje thuis als je verkering krijgt?' Toen zei ik: 'Dat weet ik niet'. En eigenlijk weet ik het nog steeds niet. Ik ben 10 jaar getrouwd geweest met een vrouw, maar mijn échte richting weet ik niet. Dat hoeft ook niet, het mag gewoon zijn zoals het is.'

Nikki Stehelenburg en Anouk Rademaker (20,23)

uit Harderwijk/Utrecht, Lhbtqi+

Nikki: 'Hoogspanning staat symbool voor onze relatie en voor mijn coming out op de Veluwe. Ik twijfel of ik ooit wel echt in de kast heb gezeten? Of ik er ooit wel echt uitgekomen ben? Samen met mijn zusje Yentl ben ik opgevoed door onze twee moeders, Claudia en Dinie. Ik weet niet beter dan dat ik twee ontzettend lieve moeders heb die allebei voor mij door het vuur zouden gaan. Ook hebben mijn zusje en ik een donor die we kennen, Berend. Hij heeft geen vaderrol gespeeld in ons leven, maar is een lieve man en was altijd bereikbaar. Als kind stelde ik mijzelf voor met: 'Hoi, ik ben Nikki en ik heb twee moeders.' Niet omdat ik dit gek vond, maar juist omdat het doodnormaal was. Ik heb er bijna nooit vervelende opmerkingen over gehoord, hooguit geïnteresseerde vragen. Ik groeide op in een liefdevol gezin waarin het oké is zoals je bent en waar niet in hokjes werd gedacht. Ik was en ben gewoon Nikki, out and proud. Ik heb dus nooit écht een coming out gehad, maar ben wel trots. Trots op mijn moeders. Trots op Anouk. Trots op onze liefde. Ik ben Nikki, en ik heb twee moeders en ik heb een vriendin. Ik ben gelukkig, omdat ik hou van wie ik hou.'

Gazi Duran (30)

uit Harderwijk/Amersfoort, LhbtIQ+

Gazi is queer en bestuurslid van Stichting Maruf, die zich inzet voor lhbt-moslimjongeren. Gazi: 'Uit de kast komen was voor mij een lang en zwaar proces. De samenkomst van mijn verschillende identiteiten gaf me extra druk. Ik ben van Turkse afkomst, moslim én queer. Enerzijds was ik bezig met het ontdekken van mijn lijf en gevoelens, anderzijds met het zoeken naar waar ik vandaan kwam. Kan ik nog wel moslim zijn en ben ik wel Nederlands genoeg? 15 Jaar geleden was internet nog niet zo groot. Je kon weinig informatie vinden, er was geen voorlichting op school en er waren amper rolmodellen zichtbaar. Het homohuwelijk was pas sinds een paar jaar daarvoor mogelijk. Het was ook een tijd waarin antipathie tegen moslims en immigranten steeds openlijker werd geuit. De samenkomst van homofobie en islamofobie zorgde bij mij voor een verlamming van binnenuit. Ik wist niet wie ik was en wie ik mocht zijn. Ik kwam uit angst uit de kast, maar werd gepest, mishandeld en buitengesloten. School was onveilig. Homo zijn bestond er niet. Ik dacht dat ik nooit gelukkig kon worden. Gelukkig had ik lieve vrienden en familie om me heen, die me door alle ongelukkige momenten heen trokken. Maar ik had liever gehad dat ik de kracht en kennis op school kon vinden, dat ik wist wie ik was, voordat ik mezelf leerde verdedigen. Nu gaat het erg goed met me. Ik heb mijn school afgemaakt en heb een fijne baan.'

Mees van Rijswijk (21)

uit Harderwijk, LhbTiq+

'Ik ben in mijn leven een paar keer uit de kast gekomen. Eerst dacht ik dat ik bi was, toen lesbisch. Maar nu weet ik het zeker: ik ben transgender. Voor mij houdt dat in dat ik me niet per se 100% man voel, maar dat ik wel veel liever met 'meneer' word aangesproken dan 'mevrouw.' Elke keer als ik uitsprak hoe ik me voelde, was dat een soort opluchting. In plaats van dat ik iets met me meedroeg wat verder niemand anders wist, kon ik er nu openlijk over praten en er grapjes over maken. Vooral dat laatste heeft heel erg geholpen met mijn acceptatie van mezelf. Als je ergens om kunt lachen, maak je het voor anderen ook makkelijker om er iets over te vragen, waardoor er meer begrip komt. Ik kom nog steeds af en toe 'uit de kast'. Als ik iemand leer kennen komt er altijd een moment dat ik vertel wat mijn gevoel hierover is. Dan gaat het vaak over welke operaties ik wil, of ik 'volledig man wil worden' en op wie ik dan val. Vooral dat laatste blijkt voor veel mensen heel ingewikkeld. Want hoe noem je iemand die zelf geen man of vrouw is en die verliefd zou kunnen worden op alle genders?! Tja, dat weet ik eigenlijk ook niet. Voor nu houd ik het maar gewoon op Mees: het mens.'

Village People

Wil je in Harderwijk en omgeving andere lhbtq'ers leren kennen? Ben je nieuwsgierig naar wie je bent? Weet je nog niet of je op jongens of meisjes valt, of schaam je je voor wat je voelt? Wil je gewoon eens kletsen over hoe het is om 'het' te zijn, of wil je alleen maar je gay flirt skills testen en een leuke avond hebben met andere lhbtq'ers?

Village People brengt lhbtq'ers uit alle culturen bij elkaar: elke 1e en 3e donderdagavond in het Village People Café, een aantal keren per jaar op de dansvloer, online en op film- en thema avonden.

De naam Village People legt uit wie en wat wij zijn: people from the village. Tegelijk is het ook een feestelijke naam, met een knipoog. Iedereen in onze lhbtq-doelgroep kent 'The Village People' wel, bekend van disco-dansnummers als 'YMCA' en 'In the navy'.

Lhbtq bespreekbaar maken

Maar we zijn ook écht Village People. We zitten allemaal in dezelfde 'gay pride boot' en willen een vangnet voor elkaar en anderen uit de regio zijn. Village People staat voor een open en toegankelijke lhbtq-scene en maakt lhbtq bespreekbaar en zichtbaar op de Veluwe.

Elke 1e en 3e donderdagavond van de maand Village People Café

Tijd: 19.30 – 23.00

Toegang: Gratis

Locatie: MESS, Oranjelaan 11a (links van restaurant Tennessee) in Harderwijk

Met dank aan:

Foto's: Karin Huijzendveld Fotografie

Teksten: Mariëtte Raap | De Schrijffabriek

Vomgeving: Margriet van Sleen | MESTvormgeving

www.villagepeople.nl

